

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/116/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313216601
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8313216601.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu: H. D. s.r.o., so sídlom J. 4, XXX XX P., A.: XXXXXXXX, zastúpeného JUDr. Milanom Sedlákom, advokátom so sídlom Kukučínova č.19, 040 01 Košice, IČO: 31314251 proti žalovanému: A.. C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. č.XXX, XXX XX J. L., o zaplatenie 18.826,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 15C/180/2014-213 z 08.03.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 21 019,88 eur, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 224,36 eur od 30. 6. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 297,17 eur od 2. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 98,72 eur od 4. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 430,17 eur od 8. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 7610 eur od 8. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 192,71 eur od 9. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 172,56 eur od 11. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1717,43 eur od 11. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 7458,72 eur od 13. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 325,96 eur od 15. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 131,19 eur od 16. 7. 2009 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 167,42 eur od 17. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 224,36 eur od 30. 6. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 297,17 eur od 2. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 98,72 eur od 4. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 430,17 eur od 8. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 7610 eur od 8. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 192,71 eur od 9. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 172,56 eur od 11. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 1717,43 eur od 11. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 7458,72 eur od 13. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 325,96 eur od 15. 7. 2009 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05%

denne zo sumy 131,19 eur od 16. 7. 2009 do zaplattenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 167,42 eur od 17. 7. 2009 do zaplattenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

· Žalobcovi p r i z n á v a vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 135a ods. 1, ods. 5, § 757, § 373, § 379 Obchodného zákonníka, § 185 ods. 1, ods. 2 CSP. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Svoje rozhodnutie v podstate postavil na závere, že prvým rozsudkom v tejto veci č.k. 15C/180/2014-120 z 19.11.2015 žalobe v celom rozsahu vyhovel, no v dôsledku odvolania podaného žalovaným, odvolací súd svojím uznesením č.k. 19Co/245/2016-160 z 10.10.2017 jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný spôsobil svojím konaním žalobcovi škodu, a to tým, že ako štatutárny zástupca spoločnosti J. s.r.o., ktorá bola dlžníkom žalobcu, napriek nedostatku finančných prostriedkov, zo spoločnosti J. s.r.o. previedol finančné prostriedky vo výške 14271,88 eur a motorové vozidlá v hodnote 7600,-eur v prospech jedného z veriteľov spoločnosti, a to spoločnosti R. s.r.o., so sídlom v J. L., t.j. na spoločnosť, v ktorej v minulosti pôsobil ako konateľ a v čase uspokojenia pohľadávky bol jej konateľom jeho syn. Následne bola spoločnosť J. s.r.o. zrušená bez likvidácie z dôvodu nedostatku majetku a vymazaná z Obchodného registra, čím bolo zmarené uspokojenie veriteľa spoločnosti H. D. s.r.o., t.j. žalobcu, a to za neuhradené faktúry vo výške 18826,41 eur za nákup mäsových výrobkov. Za uvedený čin bol žalovaný právoplatne uznaný vinným z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods.1, 2 Trestného poriadku a bol mu uložený trest. R. H. D. s.r.o. bola v zmysle ust. § 288 ods.1 Trestného poriadku odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

5. Odvolací súd vo vzťahu ku škode uviedol, že škodou, ktorá bola trestným činom zvýhodňovania veriteľa spôsobená, je škoda v hodnote zmarenej pohľadávky veriteľa alebo rozdielu medzi sumou, ktorú by veriteľ pri zachovaní zásady pomerného uspokojovania predpokladanej zákonom a reštrukturalizácii mohol dosiahnuť a veriteľom skutočne získanou sumou na uspokojenie pohľadávky.

6. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej konštatoval, že žaloba bola voči žalovanému podaná oprávnené. Žalovaný ako konateľ spoločnosti J. s.r.o. bol za svoj skutok aj právoplatne uznaný za vinného z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods.1, 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený aj trest. Trestne stíhaný a odsúdený bol práve v súvislosti s prevodom finančných prostriedkov a motorových vozidiel zo spoločnosti J. s.r.o. ,a spoločnosť R. s.r.o., čím zmaril uspokojenie žalobcu ako veriteľa spoločnosti J. s.r.o.. Je možné ustáliť, že z doteraz vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva splnenie všetkých zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody okrem preukázania, či spoločnosť J. s.r.o. nemala iných veriteľov v čase skutku, a ak áno, v akej výške boli pohľadávky. Už zo samotného rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/182/2013 zo dňa 28.10.2013 vyplýva, že spoločnosť R. s.r.o. bola jedným z veriteľov spoločnosti J. s.r.o., Zatiaľ však nebolo preukázané, v akej výške existovala v uvedenom čase pohľadávka uvedenej spoločnosti proti spoločnosti J. s.r.o.. V konaní zatiaľ tiež nebolo preukázané, či spoločnosť J. s.r.o. nemala aj iných veriteľov okrem žalobcu a okrem spoločnosti R. s.r.o. a tiež nebola preukázaná prípadná výška pohľadávky aj u prípadných ďalších veriteľov. Uvedené zistenie je dôležité pre rozhodnutie vo veci náhrady škody a to čo do jej výšky v predmetnom konaní, nakoľko je treba ustáliť, či žalobcovi je možné vyhovieť v celom rozsahu alebo či je potrebné zachovať zásadu pomerného uspokojovania v prípade viacerých veriteľov spoločnosti J. s.r.o..

7. Súd prvej inštancie sa námietkou žalovaného týkajúcou sa uspokojovania pohľadávky žalobcu podľa princípu pomernosti a rovnomernosti nezaoberal, rovnako ako nevyhodnotil ani závery nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS/55/2013 z 03.7.2012, na ktorý žalovaný opakovane poukázal.

8. Odvolací súd poukázal tiež na skutočnosť, že listina označená ako Zoznam záväzkov J. s.r.o. ku dňu XX.X.XXXX, ktorá je fotokópiou na čl. XXX spisu nezodpovedá kritériám riadneho dôkazu, preukazujúceho to, že spoločnosť J. s.r.o. mala v čase prevodu majetku žalovaným na spoločnosť R. s.r.o. tam uvádzané

záväzky, keďže ide o listinu bez dátumu, bez podpisu, bez akéhokoľvek dôkazu, že ide o reálne údaje týkajúce sa záväzkov spoločnosti J. s.r.o..

9. Úlohou súdu prvej inštancie tak bolo zistiť, či spoločnosť J. s.r.o. nemala aj iných veriteľov a ak áno, v akých výškach boli ich pohľadávky a vzhľadom na výšku pohľadávok spoločnosti J. s.r.o. ustáliť výšku oprávnenej pohľadávky žalobcu v predmetnom konaní pri zachovaní zásady pomerného uspokojenia pohľadávok. Povinnosťou žalovaného bude v ďalšom konaní predložiť alebo označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o existencii ďalších veriteľov a o výške ich pohľadávok vo vzťahu k spoločnosti J. s.r.o. v rozhodnom období.

10. Na základe výzvy súdu prvej inštancie žalovaný navrhol doplniť dokazovanie nasledovne:

- od príslušného správcu dane spoločnosti J. s.r.o., Daňového úradu Žilina vyžiadať daňové priznania pre daň z príjmu a daň z pridanej hodnoty za spoločnosť J. s.r.o. v rozhodujúcom období, pretože z týchto daňových priznaní je možné preukázať vykázané príjmy, resp. príslušnú DPH v danom období, pričom tieto údaje vychádzajú práve aj zo záväzkov spoločnosti J. s.r.o.;
- od príslušného správcu dane spoločnosti J. s.r.o., Daňového úradu Žilina vyžiadať prílohy daňových priznaní k daniam uvedeným pod bodom 1., pretože z týchto príloh je možné zistiť rozsah záväzkov spoločnosti J. s.r.o. v rozhodnom období;
- vypočítať A.. L. P., pôvodného konateľa spoločnosti J. s.r.o., ktorý má vedomosť o okruhu obchodných partnerov (veriteľov) tejto spoločnosti, resp. o jej záväzkoch voči iným subjektom;
- vyžiadať správu od A.. L. P. o zozname veriteľov spoločnosti J. s.r.o., ktorí veritelia majú sídlo v J. republike, resp. o rozsahu záväzkov spoločnosti J. s.r.o. voči týmto veriteľom;
- vyžiadať správu od spoločnosti R., spol. s r.o. o tom, či je resp. bola veriteľom spoločnosti J. s.r.o. a o rozsahu pohľadávok spoločnosti R. s.r.o. voči spol. J. s r.o.;
- vyžiadať správu od spoločnosti R., spol. s r.o. o tom, či je resp. bola veriteľom spoločnosti J. s.r.o. a o rozsahu pohľadávok spoločnosti R. s.r.o. voči spol. J. s r.o.;
- od žalobcu H. D. s.r.o., P. vyžiadať účtovné doklady na preukázanie jeho pohľadávky voči spoločnosti J. s.r.o.;
- z Okresného súdu Žilina - obchodný register vyžiadať a pripojiť spis z Odd. R.. č. XXXXX/L najmä spis pod sp. zn. XCbR/XX/XXXX vo veci výmazu spoločnosti J. s.r.o. z Obchodného registra.

11. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 16.01.2018 poukázal na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/245/2016 zo dňa 10.10.2017, v ktorom odvolací súd určil, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude zistiť, či obchodná spoločnosť J. s.r.o. mala aj iných veriteľov, a ak áno, v akých výškach boli ich pohľadávky vzhľadom na výšku pohľadávok spoločnosti J. s.r.o. a ustáliť výšku oprávnenej pohľadávky žalobcu v predmetnom konaní pri zachovaní zásady pomerného uspokojenia pohľadávok. Zároveň odvolací súd uviedol, že je povinnosťou žalovaného v ďalšom konaní predložiť alebo označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o existencii ďalších veriteľov a o výške ich pohľadávok vo vzťahu k spoločnosti J. s.r.o. v rozhodnom období. K návrhom žalovaného na doplnenie dokazovania žalobca uviedol, že pokiaľ má súd skúmať a ustáliť výšku škody uplatňovanej žalobcom v tomto konaní, je potrebné prihliadať nielen na záväzky obchodnej spoločnosti J. s.r.o. ale aj na jej pohľadávky a samotný majetok, pretože ak by došlo ku konkurznému konaniu, speňažovali by sa nielen motorové vozidlá, ale aj ďalší hnuiteľný majetok spoločnosti, ktorý spoločnosť zrejme tiež vlastnila a taktiež by sa vymáhali jej pohľadávky. Preto je potrebné sa zamerať nielen na pasíva spoločnosti, ale aj na jej aktíva. K návrhu žalovaného na vypočítanie A.. L. P., žalobca uviedol, že tento previedol svoj obchodný podiel ešte v roku 2009 na iných dvoch spoločníkoch, ktorí následne previedli svoje obchodné podiely na žalovaného a vzhľadom na obdobie 9-tich rokov, ktoré odvtedy uplynulo je otázne, či výpoveď bude objektívna a reálne odzrkadľujúca majetkový stav spoločnosti v rozhodnom období. Žalobca poukázal na to, že A.. L. P. v trestnom konaní vedenom na OO PZ Žilina - Východ ešte dňa 12. mája 2011 vo svojej výpovedi uviedol, že: „.....nadobúdateľom obchodného podielu odovzdal aktíva v celkovej účtovnej výške 166994,22 eur, resp. po ohodnotení 202677,42 eur.“ Pokiaľ sa jedná o vyžiadanie správ od spoločností R. s r.o. a R. s r.o., žalobca tento návrh nepovažoval za dôvodný, nakoľko ich prípadnou správou nebude preukázaná skutočná majetková situácia spoločnosti a jediné, k čomu by sa mohli relevantne vyjadriť, je len to, či tieto spoločnosti mali voči obchodnej spoločnosti J. s.r.o. pohľadávky alebo nie. Navyše nemožno pochybovať o tom, že spoločnosť R. s r.o. mal mať voči spoločnosti J. s.r.o. pohľadávky, čo vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/182/2013. Obdobne ani prípadné pripojenie spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 5CbR/90/2010 nemusí vierohodne preukazovať majetkový stav obchodnej spoločnosti J. s.r.o., keďže pre vydanie rozhodnutia o zrušení

spoločnosti bez likvidácie bol rozhodujúci stav v čase jej vyhlásenia. K samotnému návrhu žalovaného vyžiadať účtovné doklady od žalobcu na preukázanie jeho pohľadávky voči obchodnej spoločnosti J. s r.o. žalobca uviedol, že takýto úkon považuje za nadbytočný, neúčelný a nehospodárny, keďže svoj nárok na náhradu škody žalobca riadne uplatnil v trestnom konaní.

12. V písomnom vyjadrení zo dňa 09.02.2018 žalovaný uviedol, že požiadavka žalobcu nevykonať ním navrhnuté dôkazy je v rozpore s odvolacím rozhodnutím, pretože úlohou súdu je vykonať všetky dôkazy a na základe tohto posúdiť stav najmä vo vzťahu k zásade pomerného uspokojenia pohľadávok. Je nesporné, že žalovaným navrhované dôkazy sú takého charakteru, že tieto je možné vykonať len zo strany súdu, pretože on ako účastník konania nemá k takýmto dôkazom objektívne prístup a možnosť ich v materiálnej podobe súdu predložiť. Ním navrhované dôkazy slúžia na preukázanie okruhu veriteľov, pohľadávok týchto veriteľov voči spoločnosti J. s r.o. a tiež na preukázanie tých objektívnych skutočností, ktoré vyplývajú z úradnej, účtovnej a daňovej evidencie. Toto sa týka aj pripojenia spisu OS Žilina. Odmietol tiež tvrdenie, že požiadavka na vyžiadanie účtovných dokladov žalobcu na preukázanie jeho pohľadávky voči spoločnosti J. s r.o. je nadbytočná, neúčelná a nehospodárna. Žalobca má povinnosť viesť účtovnú evidenciu v súlade s príslušnými právnymi predpismi a preto nemôže mať problém preukázať túto evidenciu vo vzťahu k spoločnosti J. s r.o., pretože samotné uplatnenie nároku v trestnom konaní nenapĺňa preukázanie merita dokazovania v súdnom konaní vo vzťahu k rozhodujúcej zásade pomerného uspokojenia.

13. Podaním zo dňa 21.02.2018 žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na deň 08.03.2018 a súhlasil s vykonaním pojednávania bez jeho účasti. Zároveň súdu doručil zoznam záväzkov spoločnosti J. s r.o. k 30.06.2009, rekapituláciu DPH - odpočítanie dane za mesiace január 2009 až jún 2009, odsúhlasenie pohľadávok a záväzkov pre spoločnosť R. s r.o. a súvahu spoločnosti J. s r.o. k 30.06.2009.

14. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. Predmetom dokazovania je teda skutok (fakty, objektívna realita) tvrdený stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného.

15. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení jasne a jednoznačne formuloval zistené a ustálené skutočnosti v priebehu doterajšieho konania, ako aj povinnosti súdu v ďalšom konaní. V bode 29. uznesenia definoval, že úlohou súdu prvej inštancie bude zistiť, či spoločnosť J. s r.o. mala aj iných veriteľov a ak áno, v akých výškach boli ich pohľadávky vzhľadom na výšku pohľadávok spoločnosti J. s r.o. a ustáliť výšku oprávnenej pohľadávky žalobcu v predmetnom konaní pri zachovaní zásady pomerného uspokojenia pohľadávok. Ďalej odvolací súd rozhodol, že povinnosťou žalovaného bude v ďalšom konaní predložiť alebo označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o existencii ďalších veriteľov a o výške ich pohľadávok vo vzťahu k spoločnosti J. s r.o. v rozhodnom období.

16. Z úplného výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina súd zistil, že žalovaný A. C. C. bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti J. s r.o. v období od 25.08.2009 do 02.05.2011, t. j. v období, kedy došlo k prevodu majetku tejto spoločnosti, konkrétne finančných prostriedkov v sume 14271,88 eur a motorových vozidiel v hodnote 7600,-eur v prospech jedného z veriteľov spoločnosti a to spoločnosti R. s r.o.. Dňa 03.05.2011 došlo k ex offo výmazu spoločnosti J. s r.o. z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, a to na základe uznesenia Okresného súdu Žilina č.k. 5CbR/90/2010-88 zo dňa 07.03.2011, ktorým bola obchodná spoločnosť s obchodným menom J. s r.o., so sídlom Ul. R. dobrovoľníkov X/XXX, XXX XX B. - L., A.: XXXXXXXX v zmysle § 68 ods. 9 Obchodného zákonníka.

17. Súd vyzval žalovaného, aby navrhol vykonať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, na uvedenie ďalších skutočností na preukázanie svojich tvrdení, na pripojenie listín, na ktoré sa odvoláva, resp. na uvedenie iných vecí dôležitých pre rozhodnutie v danej právnej veci, t.j. preukazujúcich, že spoločnosť J. s r.o., ktorej bol v rozhodnom období jediným spoločníkom a konateľom, mala v tomto

období, keď došlo k prevodu majetku tejto spoločnosti na jediného veriteľa a to spoločnosť R. s r.o., aj iných veriteľov, ako aj na preukázanie výšky pohľadávok týchto veriteľov voči spoločnosti J. s r.o..

18. Žalovaný predložil súdu opätovne Zoznam záväzkov J. s.r.o. ku dňu XX.XX.XXXX (č. I. XXX), t.j. ten istý zoznam, ktorý sa už v súdnom spise nachádza a to na č. I. XXX, a pri ktorom prvoinštančný i odvolací súd konštatovali, že nezodpovedá kritériám riadneho dôkazu, preukazujúcemu skutočnosť, že spoločnosť J. s r.o. mala v rozhodnom období tam uvádzané záväzky, keďže aj tento krát ide o listinu bez dátumu, bez podpisu, bez akéhokoľvek dôkazu, že ide o reálne údaje týkajúce sa záväzkov spoločnosti J. s r.o..

19. Žalovaný ďalej súdu predložil listiny: súvaha spoločnosti J. s r.o. k 30.06.2009 (č. I. XXX-XXX), dlhodobý majetok - inventúra firma J. s r.o. za obdobie od 6/2009 do 6/2009 (č.l. XXX), odsúhlasenie pohľadávok a záväzkov k 30.07.2009 (č.l. XXX) a ďalšie listiny nachádzajúce sa na č.l. XXX až XXX, ktoré nie je možné identifikovať, nakoľko sú neúplne skopírované, ale pravdepodobne ide o rekapituláciu DPH - odpočítanie dane za mesiace január 2009 až jún 2009, ako to uviedol žalovaný vo svojom podaní zo dňa 21.02.2018 (č.l. XXX).

20. V súvislosti týmito listinami predloženými žalovaným na preukázanie ním tvrdených skutočností o tom, že spoločnosť J. s r.o., ktorej bol v čase od 25.08.2009 jediným spoločníkom a konateľom mala v tomto čase aj iných veriteľov okrem žalobcu a výšky pohľadávok týchto veriteľov voči spoločnosti J. s r.o. súd dospel k rovnakému záveru, ako vo vzťahu k listine Zoznam záväzkov J. s r.o. ku dňu 30.06.2009 (viď bod XX. tohto rozsudku). Súd opakovane poukázal na to, že ani jedna z týchto predložených listín nie je podpísaná, datovaná, opatrená pečiatkou príslušného orgánu či spoločnosti. Z listiny Odsúhlasenie pohľadávok a záväzkov k 30.07.2009 okrem už uvedeného nie je zrejmé, kto a s kým si tieto pohľadávky a záväzky odsúhlasuje. Všetky uvedené žalovaným predložené listiny napokon majú odzrkadľovať stav majetku spoločnosti J. s r.o. v období do 30.06.2009, maximálne k 30.07.2009, t. j. nie stav majetku v rozhodnom období, t. j. od 25.08.2009, resp. najskôr od 13.08.2009 od kedy bol konateľom spoločnosti žalovaný. Tieto žalovaným predložené listiny, súd preto vyhodnotil ako nič nepreukazujúce dôkazy.

21. Žalovaný navrhol vykonať súdom dôkaz vyžiadania daňových dokladov týkajúcich sa spoločnosti J. s r.o., od správcu jej dane Daňového úradu Žilina. Súd nepristúpil k vykonaniu tohto navrhovaného dôkazu, nakoľko táto dôkazná povinnosť zaťažuje žalovaného, ktorý bol v rozhodnom čase jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti J. s r.o., zodpovedným za vedenie jej účtovníctva, a ktorý je povinný tieto účtovné doklady archivovať po zákonom stanovenú dobu a teda má týmito listinnými dôkazmi disponovať a súdu ich predložiť. Toto sa vzťahuje aj na vykonanie žalovaným navrhnutých dôkazov vyžiadanim správ od A.. L. P., od spoločnosti R. s r.o. a od spoločnosti R. s r.o.. A.. L. P. previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti J. na F. P. a na K. R., ktorí svoje obchodné podiely následne previedli na žalovaného. Rovnako teda mohol žalovaný navrhnúť vypočuť ako svedkov F. P. a K. R., resp. navrhnúť od týchto vyžiadať obdobné správy ako od A.. L. P.. Nič by to však nemenilo na skutočnosti, že ak chcel žalovaný tieto dôkazné prostriedky použiť na svoju obranu, poľ povinný si ich aj zabezpečiť.

22. Pokiaľ ide o vyžiadanie účtovných dokladov žalobcu na preukázanie jeho pohľadávky voči spoločnosti J. s r.o., vykonanie tohto dôkazu, ako aj vyžiadanie spisu od Okresného súdu Žilina sp. zn. 5CbR/90/2010 súd považoval rovnako ako žalobca za nadbytočné, neúčelné a nehospodárne. Existencia pohľadávky žalobcu voči spoločnosti J. s r.o. bola preukázaná v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Cb/430/2009.

23. Pokiaľ ide o vyžiadanie spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 5CbR/90/2010, v ktorom konaní bola zrušená spoločnosť J. s r.o. bez likvidácie, súd poukázal na ust. § 68 ods.2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zániku spoločnosti predchádza jej zrušenie s likvidáciou alebo bez likvidácie, ak jej imanie prechádza na právneho nástupcu. Likvidácia sa tak isto nevyžaduje, ak spoločnosť nemá žiaden majetok alebo ak sa zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, alebo ak bol konkurz zrušený z dôvodu, že majetok úpadcu nestačí na úhradu výdavkov a odmenu správcu konkurznej podstaty, alebo ak po ukončení konkurzného konania nezostane spoločnosti žiaden majetok a teda je zrejmé, že Okresný súd Žilina rozhodol o výmaze spoločnosti J. s r.o. z Obchodného registra z dôvodu, že táto nemala žiaden majetok a z pripojeného spisu by súd nezistil informácie o existencii ďalších veriteľov spoločnosti J. s r.o. a o výške ich pohľadávok vo vzťahu k tejto spoločnosti v rozhodnom období. Z uvedených dôvodov súd ani tieto žalovaným navrhnuté dôkazy nevykonal.

24. Krajský súd v Prešove poukázal aj na to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal námietkou žalovaného týkajúcou sa uspokojovania pohľadávky žalobcu podľa princípu pomernosti a rovnomernosti, rovnako ako nevyhodnotil ani závery nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS/55/2013 z 03.7.2013.

25. Ústavný súd SR v náleze IV. ÚS/55/2012-34 zo dňa 03. júla 2012 o. i. uvádza, že škodou v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona je hodnota zmarenej pohľadávky v tej jej časti, ktorá by bola inak pomerne uspokojená. Z predmetného nálezu Ústavného súdu SR ďalej vyplýva, že cit.: „sťažovateľka si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody v plnej výške zodpovedajúcej neuhradeným čiastkam vyplývajúcim z faktúry č. ...z 30.novembra 2007 (9 294,29 eur) a z faktúry č. ...zo 7. júla 2008 (16 360,43 eur) bez prihliadnutia na pohľadávky ďalších veriteľov dlžníka, teda spôsobom nepomerne a nerovnomerným. Ako už bolo uvedené, v posudzovanom prípade sa za trestné považuje také konanie, ktorým dlžník, ktorý je platobne neschopný alebo nadmieru zadĺžený, plní jednému veriteľovi spôsobom nezodpovedajúcim zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov, teda mu plní nepomerne a nerovnomerne vo vzťahu k pohľadávkam ďalších veriteľov. Z toho vyplýva, že čiastka, ktorá vo všeobecnosti tvorí nárok na náhradu škody v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa, bude s najväčšou pravdepodobnosťou nižšia ako suma zodpovedajúca celkovému dlhu, ktorý dlžník voči veriteľovi (poškodenému) má. Nemožno spochybňovať, že sťažovateľka si v zmysle podania z 5. októbra 2010 uplatnila v trestnom konaní svoj nárok na náhradu škody z hľadiska vyčíslenia (špecifikácie) identickým spôsobom ako v občianskom súdnom konaní, teda nie v zmysle zásad pomerného uspokojenia. Na túto skutočnosť nemá zásadný vplyv to, že podľa záverov znaleckého posudku Ing. A. B., ktorý bol vypracovaný v trestnom konaní, mal dlžník v čase splatnosti predmetných faktúr vystavených sťažovateľkou dostatok finančných prostriedkov na ich plnú úhradu“.

26. Z nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS/55/2012-34 zo dňa 03. júla 2012 ďalej vyplýva, že cit.: „ S prihliadnutím na podanie sťažovateľky z 05. októbra 2010, ktorým si v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, v zásade teda možno ustáliť, že ide o rovnaké skutkové okolnosti ako v prípade nárokov sťažovateľky, o ktorých bolo rozhodnuté v občianskom súdnom konaní. Tento záver nič nemení na skutočnosti, že okresný súd a ani krajský súd sa ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom nevysporiadali s otázkou totožnosti sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu škody z pohľadu predmetu konania. Je totiž nepochybné, že predmetom konania v občianskom súdnom konaní bolo rozhodovanie o jej nároku voči dlžníkovi zo zmluvy o dielo na zaplatenie ceny diela, zatiaľ čo predmetom konania v trestnom konaní je nárok sťažovateľky voči obvinenému (konateľovi dlžníka) za porušenie povinnosti konateľa ustanovených zákonom.“

27. Z danom prípade bol žalovaný v trestnom konaní obvinený, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1T/182/2013 uznaný vinným z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods.1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že v čase od 13.08.2009 vo funkcii štatutárneho zástupcu spoločnosti J. s r.o., prevzal záväzky a pohľadávky tejto spoločnosti a previedol majetok spoločnosti J. s r.o. v prospech jedného z veriteľov spoločnosti, a to spoločnosti R. s r.o., čím zmaril uspokojenie iného veriteľa a to spoločnosti H. D., s.r.o., voči ktorej mal záväzky vyplývajúce z ich zmluvného vzťahu, ktoré sa týkali neuhradených faktúr vo výške 18826,14 eur za nákup mäsových výrobkov a spôsobil jej tak škodu v uvedenej výške. Poškodená spoločnosť H. D. s r.o., bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konania.

28. Vo svetle citovaného nálezu Ústavného súdu SR čiastka, ktorá vo všeobecnosti tvorí nárok na náhradu škody v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa, bude s najväčšou pravdepodobnosťou nižšia ako suma zodpovedajúca celkovému dlhu, ktorý dlžník voči veriteľovi (poškodenému) má a to v dôsledku zachovania zásady pomerného uspokojovania v prípade viacerých veriteľov spoločnosti J. s.r.o..

29. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Cb/430/2009 v spore žalobcu H. D. s.r.o. proti žalovanému J. s.r.o. o zaplatenie 22917,39 eur bola spoločnosť J. s r.o. rozsudkom zo dňa 17.06.2010 zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 18826,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% z jednotlivých neuhradených faktúr a zmluvnou pokutou vo výške 0,05% denne z jednotlivých neuhradených faktúr, ako aj nahradiť mu trovy konania vo výške 2193,47 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.08.2010.

30. V odôvodnení rozsudku sp. zn. 20Cb/430/2009 zo dňa 17.06.2010 súd uviedol, že mal preukázané, že medzi účastníkmi konania vznikol zmluvný vzťah z titulu písomne uzavretej kúpnej zmluvy, na základe ktorej si žalobca ako predávajúci splnil svoju zmluvnú povinnosť a dodal žalovanému objednaný tovar. Žalovaný si svoju zmluvnú povinnosť zaplatiť za prevzatý tovar kúpnu cenu nesplnil a dostal sa z jej úhradou do omeškania, preto žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania, ktorý nepresahuje zákonný rámec stanovený obchodným zákonníkom. Zmluvné strany si pre prípad omeškania s platením kúpnej ceny dohodli v zmluve aj zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne z neuhradenej časti kúpnej ceny.

31. V predmetnom konaní si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody v zmysle ust. § 135a ods.5 Obchodného zákonníka a súd jeho žalobu vyhodnotil ako dôvodnú a vyhovel jej v celom rozsahu. Po vrátení veci odvolacím súdom prvoinštančnému súdu za účelom rozhodnutia, či je žalobcovi možné vyhovieť v celom rozsahu alebo či je potrebné zachovať zásadu pomerného uspokojovania v prípade viacerých veriteľov spoločnosti J. s r.o. súd vyzval žalovaného na predloženie a navrhnutie relevantných dôkazov, ktoré by preukázali, že spoločnosť J. s r.o. mala v rozhodnom čase, t. j. v čase od 13.08.2009 kedy bol jej jediným spoločníkom a konateľom žalovaný viacerých veriteľov ako aj výšku ich pohľadávok voči tejto spoločnosti. Žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal skutočnosti, ktoré by právo žalobcu na náhradu škody voči nemu vylučovali. Tu súd poukazuje v plnom rozsahu na svoje odôvodnenie v bodoch 27. až 31.3.. Súd nemal teda preukázané, že by spoločnosť J. s r.o., ktorá bola žalovaným zvýhodnená pri uspokojovaní pohľadávok v neprospech žalobcu mala v rozhodnom období iných veriteľov a teda nemohol zachovať zásadu pomerného uspokojovania viacerých veriteľov a preto žalobe vo výške uplatňovanej istiny vyhovel. V konaniach vedených pod sp. zn. 20Cb/430/2009 a sp. zn. 1T/182/2013 na Okresnom súde Žilina bolo preukázané, že žalobca mal voči spoločnosti J. s r.o. v rozhodnom čase pohľadávku z obchodného vzťahu - nevyplatených faktúr vo výške 18826,41 eur. Súd vyhovel aj časti žalovanej istiny vo výške 2193,47 eur spočívajúcej v trovách konania priznaných žalobcovi v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Cb/430/2009, nakoľko táto pohľadávka vznikla v rozhodnom období, pretože žaloba bola podaná na súd dňa 13.08.2009, rozsudok bol vyhlásený dňa 17.06.2010 a právoplatnosť nadobudol dňa 11.08.2010, pričom žalovaný bol konateľom spoločnosti J. s r.o. do 02.05.2011.

32. Taktiež súd vyhovel žalobe aj v časti uplatňovaného príslušenstva a to úroku z omeškania vo výške 9% ročne a zmluvnej pokuty vo výške 0,05% za každý deň omeškania, pričom v tejto časti poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Cb/430/2009 zo dňa 17.06.2012 a na svoje odôvodnenie v bode 37. tohto rozsudku.

33. Tento rozsudok včas podaným odvolaním v celosti napadol žalovaný vytýkajúc súdu prvej inštancie, že ten v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nevykonal ním navrhnuté dôkazy a na základe toho nesprávne vo veci rozhodol. Podstatou jeho odvolania je názor, že odmietnutie návrhov na doplnenie dokazovania súdom prvej inštancie je nerešpektovanie viazanosti názorom odvolacieho súdu, jedná sa o nesprávne právne posúdenie, pretože súd prvej inštancie nemohol vyhodnotiť také dôkazy, ktoré nevykonal, resp. odmietol vykonať s rôznym odôvodnením, ktoré odvolateľ odmieta, pretože všetky ním predložené dôkazy smerovali práve k tej skutočnosti, na ktorú upozornil odvolací súd, teda zistiť aj iné pohľadávky spoločnosti J.. Postup súdu prvej inštancie považuje za nezákonný, nesprávny, ktorý ho v konečnom dôsledku poškodzuje, ide o postup svojvoľného nevykonania dôkazov, ide o postup nerešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby po doplnení dokazovania rozhodol odvolací súd sám.

34. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania, lebo podľa jeho názoru súd prvej inštancie postupoval v medziach zákona a správne. Poukázal na to, že po zmene procesných noriem nastala zmena v dokazovaní, súd vykonáva iba dôkazy navrhnuté stranami, sám má len obmedzenú dôkaznú iniciatívu, pričom žalovaný aj napriek niekoľkonásobnej výzve na predloženie relevantných dôkazov, si túto povinnosť nesplnil. Aktivita strán sporu v dokazovaní a predkladaní dôkazov je v zásade výlučne na nich. Žalovaný správy nepredložil, nepožiadaval súd o predvolanie ním navrhnutého svedka, dokonca napriek tomu, že navrhol súdu vyžiadať si listiny od príslušných subjektov a vypočuť svedka, pojednávaní sa nezúčastňoval. Súd nemal za preukázanú existenciu pohľadávok iných subjektov, preto mu neostávalo nič iné, len žalobcovi žalovaný nárok

priznať v uplatnenom rozsahu. Súd prvej inštancie sa ústavne akceptovateľným spôsobom vypořiadal s jednotlivými návrhmi žalovaného na vykonanie dôkazov.

35. Žalovaný v následnom svojom vyjadrení trval na odvolaní, pretože si splnil svoje procesné povinnosti, označil dôkazy na preukázanie tvrdení, uviedol dôvody svojho odvolania, poukázal na právne a skutkové preukázanie nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

36. Ďalšie podania strán dané neboli.

37. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 - ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods.1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

38. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

39. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nevykonaním navrhnutých dôkazov, i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

40. Ako plynie z ostatného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, v ďalšom konaní bolo potrebné zistiť, či spoločnosť J. s.r.o. nemala aj iných veriteľov ako žalobcu, a ak áno, v akých výškach boli ich pohľadávky a vzhľadom na výšku pohľadávok spoločnosti J. s.r.o. ustáliť výšku oprávnenej pohľadávky žalobcu v predmetnom konaní pri zachovaní zásady pomerného uspokojenia pohľadávok. Povinnosťou žalovaného bolo v ďalšom konaní predložiť alebo označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o existencii ďalších veriteľov a o výške ich pohľadávok vo vzťahu k spoločnosti J. s.r.o. v rozhodnom období.

41. Žalovaný na preukázanie vyššie uvedených tvrdení navrhol vykonať rad dôkazov (viď bod 10.) a predložil listinné dôkazy (viď bod 18. a 19.). Súd prvej inštancie žalovaným predložené listinné dôkazy vyhodnotil (viď bod 20.) a súčasne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k nevykonaniu ostatných žalovaným navrhnutých dôkazov (viď bod 21. - 23).

42. Odvolací súd v tomto poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých bolo skonštatované, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999).

43. Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

44. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

45. Závery uvedené vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít k dokazovaniu podľa vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku, sú aplikovateľné aj na dokazovanie podľa teraz účinného Civilného sporového poriadku.

46. Z uvedeného teda vyplýva, že s tvrdením žalovaného v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu veci nevykonaním navrhnutých dôkazov potrebných pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre správne rozhodnutie nemožno súhlasiť.

47. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá potom i správny výrok o trovách konania.

48. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).